

Quan escric aquestes ratlles encara no s'ha jugat la darrera jornada de la Lliga de futbol. Ignore si el Barça l'ha guanyada o si, per contra, s'emporten la glòria els corunyesos del " Depor". De qualsevol manera, aquests dies s'ha tornat a demostrar que bona part dels parroquians de València i de la seua perversa àrea d'influència no sols no tenen remei, sinó que, a més, tampoc no el troben. Poca cosa ha canviat des de l'època en què Josep-Vicent Marquès va reflexionar al seu *País perplex* sobre els complexos dels valencians. La xenofòbia i l'anticatalanisme continuen. A banda dels periodistes J. J. Pérez Belloch —estrateg de Roig en la campanya a la presidència *merengue*—, Josep-Vicent Alexandre, el llibrer Rafa Aranal i potser mitja dotzena més d'il·lustrats merengots, la major part de l'afició valencianista és anticatalana, contrària a l'altre equip de la ciutat —el Llevant UE, que fa servir els mateixos colors del Barça—. Especialment des de l'època Ramos Costa, l'amic d'Abril Martorell i

de Suárez, que va utilitzar el club per a impulsar el blaverisme. Fins a l'extrem, cal recordar, de canviar l'equipatge dels jugadors, que eixien al camp disfressats de senyera coronada. A diferència de l'equip insígnia de Catalunya, la influència valencianista s'esgota, pel nord, només travessar el Camp de Morvedre, i, pel sud, en arribar a les Marines. Res a veure, doncs, amb el que representa el Barça.

L'altre dia, mentre jugaven el València i el Valladolid, el " Depor" sentenciava el Logronyès. Van ser dos gols. Tant el de Donato com el de Manjarín van ser acompanyats al Mestalla per aplaudiments. Dilluns següent, *Las Provincias*, el butlletí oficial del blaverisme, advertia el València CF com havia de comportar-se l'última jornada de la Lliga davant el líder: "*La afición valenciana quiere que el sábado pierda su equipo para favorecer al Deportivo*", n'era el titular de la primera pàgina. L'afició, segons el rotatiu, la integren 214 que acudiren al partit amb el Valladolid

i als quals els van preguntar allí mateix. Si alguna cosa li faltava a l'equip *merengue*, que ha protagonitzat una de les temporades més lamentables de la seua història, —i això que arribà a encapçalar la classificació—, és l'ombra de dubtes que l'acompanyarà després de l'últim partit. Va perdre per mèrits propis, com és habitual? Va ser la derrota més satisfactòria, perquè el Barça no fóra campió? I, en cas contrari, va guanyar per casualitat? Hi perviurà la sospita que els de Cruyff van subornar els de Hidink? Els va seduir l'or català?

Dos anys fa que la Copa del Rei es va resoldre al Mestalla. Se la jugaven el Barça i el Reial Madrid. La cua de gent comprant l'entrada era nombrosa. A penes iniciada una enquesta entre els aficionats sobre qui preferien que guanyara, hi hagué una resposta que resumeix l'espècie predominant en aquest ermàs: "Jo, com a valencià, vull que guanye el Reial Madrid". Ja ho veuen. El València, més que un club, una pena.

Manuel S. Jardí

Pura xenofòbia

Si la darrera jornada ha portat cua, la penúltima va destapar, segons Jordi Balló, el sentiment real d'Espanya cap al Barça. Ziga-zaga i... a la lliga europea!

Per imperatius editorials toca escriure aquesta peça quan encara no se sap com s'acabarà resolent la Lliga.

Però no sembla que això importi gaire. Després del 0-1 a Madrid, al Barça només li toca complir. I si tot es posa en contra, mala sort.

El partit de Madrid ha anat agafant una transcendència que ni els més irreconciliables enemics de l'equip blanc —i violeta— podien esperar. Sembla ben bé que algú del sector més impacient d'Esquerra Republicana s'hagués infiltrat al departament d'esports de TV3. Si no, no s'entén com es va aconseguir aquella primorosa tria d'opinions de socis madridistes, gent aparentment adorable, que amb una sorprenent tranquil·litat treien del més profund del seu ésser tota la bilis anticatalana. Van fer infinitament més per la causa

El Barça de Cruyff va guanyar, per fi, al Bernabeu. La reacció espanyola va ser ferotge.

independentista els testimonis d'aquests energúmens —gent normal, res d'Ultra Sur— que mil proclames d'en Colom.

Guanyar a Madrid sense estridències, pràcticament, inexorablement, ha estat la torna que es podia esperar del 5-0. Però el resultat s'ha vist multiplicat gràcies a la fortíssima càrrega simbòlica i política que el madrilenyisme sociològic ha incorporat a aquest encontre.

Entre les proclames bel·licistes de l'*avant match* i la desesperada i violenta frustració final es van produir totes les fases ideals del drama: objectius clars, obstacles immensos, clímax emocional i final feliç. Tot net, clar, incontestable.

Potser mai com ara s'havia plantejat amb tanta claredat "l'estrangeritat" del Barça a Espanya.

La plena consciència que, com deia un dels socis-testimois del Madrid, "toda Espana" estava darrere del seu club per fer ensopegar l'equip català ha anat prenent cos dia a dia. La bel-ligerància extrema amb què s'ha reaccionat en diferents llocs de l'estat ha anat imposant-se a qualsevol altra forma més elegant, que camuflés la visceralitat anticatalana amb una reivindicació explicable cap a

l'equip més dèbil, en aquest cas el Corunya. Però les declaracions de Javier Clemente han esvaït tots els dubtes: s'està alimentant la pura xenofòbia. El seu atac a Cruyff resulta patètic, ridícul en un ambient com el del futbol, feliçment transnacional.

En aquest context, la Copa d'Europa es presenta com un repte transcendent. Aquesta és la competició natural del

Barça, allí on és admirat, respectat i temut.

La lliga europea de clubs és cada cop més urgent per mantenir l'alegria de jugar de què ara gaudim.

Perquè reclosos en una Lliga espanyola venjativa, obscura, on cada partit sigui una final, l'ambient pot acabar essent irrespirable. Encara que es guanyi.

Jordi Balló

Quina vergonya, Itàlia!

L'entrada al Govern italià dels feixistes del MSI és lamentada per Antoni Castel. La corrupció de democristians i socialistes ha menat l'estat a la gola del llop.

Ja són aquí. Quasi cinquanta anys després de la proclamació de la República italiana, sorgida de l'alliberament, els feixistes han tornat al Govern de braç de *Berlusca*, Silvio Berlusconi, l'empresari grimpador transformat en rei de l'oportunisme.

La Segona República, que havia de ser regeneradora, comença ben malament, deshonrada pels néts de Mussolini i segrestada pels interessos financers i polítics de *Sua Emittenza*. En un atac d'amnèsia col·lectiva, els italians van obrir la porta, en les eleccions legislatives de març, als energúmens de les camises negres, al culte de la violència i de la raça i a l'odi de la cultura i de la raó. El feixisme sempre és pervers, per molt que es disfressi amb noves sigles (MSI i Aliança Nacional) i que presenti la cara amable de Gianfranco Fini.

Infeliços italians. Volien castigar les corrupteles de tants anys de desgovern de la Democràcia Cristiana i de prepotència socialista i s'han cregut el primer flautista d'Hamelín que els ha passat per la porta de casa promentent ordre i progrés. El nou encantador és un mag reconegut de la televisió que no té més ideologia que una ambició sense límits.

Quan hem vist els hereus del Duce jurant davant l'espantat president Oscar Luigi Scalfaro hem enyorat el temps de la República morta per sobredosi d'indecència. Hem pensat que entre tanta porqueria –Bettino Craxi– es podien trobar polítics brillants com Alcide de Gasperi –un antifeixista que hauria vomitat veient al Govern els seguidors de Mussolini–, Antonio Segni –un europeista

Silvio Berlusconi. De braç del MSI.

convençut–, Sandro Pertini –sempre tan entranyable–, Aldo Moro –abandonat pel seu partit quan fou segrestat– i Enrico Berlinguer –un comunista visionari i audaç que trencà amb l'ortodòxia.

Quina vergonya, Itàlia de Berlusconi, Bossi i Fini! Els mercaders del temple de Fininvest s'han aliat amb un federalista d'idees confuses i un *camiglia nera* de disseny. Una cohabitació en què tots esperen guanyar: *Il Cavaliere* per complir el somni de ser president del Consell de Ministres; Bossi per demostrar al nord que el camí de Roma és curt; i Fini per rehabilitar un moviment que els europeus creïem enterrat amb la república de Salò.

Els responsables del retorn del *fascio* no són els italians desencantats que votaren pel canvi. Són els notables democristians i socialistes que assassinaren la Primera República a poc a poc, administrant-li contínuament escàndols financers (comissions il·legals), morals (el famós petó de Giulio Andreotti a Totò Riina) i ètics (lògia P-2 i xarxa *Gladio*). Massa procacitats per a una República basada en la tolerància i la solidaritat. També n'és una mica responsable Acchille Occhetto, el líder del partit Democràtic de l'Esquerra (PDS, ex-comunista), que no ha sabut presentar una alternativa atraient, plural, per captar els vots dels democristians fastiguejats per la corrupció i els socialistes que reneguen de Craxi. Com ja passava al vell PCI, el PDS s'ha quedat a les portes del govern, derrotat per la santa aliança. Ara, Palmiro Togliatti, Luigi Longo i Enrico Berlinguer, els guanyava, si més no, una Democràcia Cristiana protegida pel Vaticà i els Estats Units.

Però la resurrecció dels feixistes ens ha servit per a veure la cara d'Umberto Bossi, que fins ara es protegia amb la màscara del federalisme. El seu pacte amb l'Aliança Nacional de Fini és pervers, perquè no es pot justificar. La secessió o la reivindicació nacional no necessita mai d'anar al llit amb el feixisme, que és en essència antidemocràtic, defensor de l'estat centralista i contrari a les minories, ètniques o nacionals. A Bossi, li recomanem que es llegeixi uns quants llibres sobre les glòries del *fascio*.

Antoni Castel